ଶ୍ରୀ ନେକି, ପିତା - ବଖତୱାର

ବନାମ

ଶ୍ରୀ ସତନାରାୟଣ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ଡିସେମ୍ବର 19, 1996

[କେ. ରାମସ୍ୱାମୀ ଏବଂ ଜି.ବି. ପଟ୍ଟନାୟକ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ପଞ୍ଜାବ ଜମି ଅଧିକାର ସୁରକ୍ଷା ଅଧିନିୟମ, 1953:ଧାରା 9 ।

ପଞ୍ଜାବ ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ଅଧିନିୟମ, 1887:ଧାରା 70 ।

ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ବିଧି -ଭଡ଼ାଟିଆ -ଭଡ଼ା ପଇଠ ନକରିବା -ଉଚ୍ଛେଦ ଆଦେଶ -ଏହାର ବୈଧତା -ପରିତ୍ୟକ୍ତ ଜମିର ଆବେଦନକାରୀ ଭଡ଼ାଟିଆ -ଚୁକ୍ତିନାମା ଅନୁଯାୟୀ ଜମି ମାଲିକଙ୍କୁ ଉତ୍ପାଦର ଏକ ତୃତୀୟାଂଶ ଭଡ଼ା ଦେବାକୁ ବାଧ -ବିଶ୍ୱାସ ଯୋଗୁଁ ଭଡାଟିଆ ଘରମାଲିକଙ୍କ ସାଧାରଣ ମୁକ୍ତାରନାମାଙ୍କଠାରୁ କୌଣସି ରସିଦ ପାଉନାହାଁନ୍ତି -1978 ମସିହାରେ ଫସଲ ନଷ୍ଟ ହେବା କାରଣରୁ ସେ ଫସଲର ଅଂଶ ପରିଶୋଧ କରିପାରିନଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ସେ ତାହା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ -ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ସାଧାରଣ କ୍ଷମତାପତ୍ରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଆବେଦନ -ପ୍ରାଥମିକ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆଧାରରେ ଉଚ୍ଛେଦ ଆଦେଶ ପାରିତ ହୋଇଥିଲା ଯେ ଭଡ଼ାଟିଆ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଯେ ସେ 1978 ପାଇଁ ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନ କରିନଥିଲେ -ପୁନରୀକ୍ଷଣ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆଦେଶ ଅନୁମୋଦିତ -ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଖାରଜ ହୋଇଥିଲା -ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଆବେଦନ -ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା, ଯେହେତୁ ଆବେଦନକାରୀ ଗତ 50 ବର୍ଷ ଧରି ଭଡ଼ାଟିଆ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ଫସଲର ଅଂଶ ପ୍ରଦାନ କରିବାରେ କେବେ ବି ଖିଲାପ କରିନାହାଁନ୍ତି, 1978 ବର୍ଷ ପାଇଁ ଭଡା ଦେୟରେ ସେ ଖିଲାପ କରିବା ସମ୍ଭାବନା କମ୍ ।ସାଧାରଣ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ମାନବ ଆଚରଣ ଦର୍ଶାଏ ଯେ ସେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ମୁଖ୍ୟ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧିଙ୍କୁ ରାଶି ପ୍ରଦାନ କରିଥିବେ -ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିବା ପରେ ତିନି ବର୍ଷ ଧରି ସେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଭଡା ଦେଇସାରିଛନ୍ତି -ଜି.ପି.ଏ -ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଏବଂ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ମାନବ ଆଚରଣକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିପିବଦ୍ଧ ହୋଇଥିବା ନିଷ୍କର୍ଷ ବଜାୟ ରଖିବା ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ-ସାଧାରଣତଃ, ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଠାରୁ ଆଶା କରାଯାଏ ନାହିଁ ଯେ ସେ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଠାରୁ ଭଡ଼ା ରସିଦ ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ ଦାବି କରିବେ, ଯଦି ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କୌଣସି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଚୁକ୍ତି ନ ଥାଏ -ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ, ଅମଳ ପରେ ଫସଲର ଅଂଶ ମାଧ୍ୟମରେ, ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧିଙ୍କୁ ଦେୟ ଦେବାର ଏକ ସାଧାରଣ ଅଭ୍ୟାସ ରହିଥିବା ପରି ମନେହୁଏ -ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଆବେଦନକାରୀ ଭଡ଼ା ପଇଠ କରିବାରେ ଖିଲାପ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ଷରେ ତାହା ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ବୋଲି ନିଷ୍କର୍ଷ ସଠିକ୍ ନୁହେଁ-ସେ ବହିଷ୍କାର ପାଇଁ ଦାୟୀ ନୁହଁନ୍ତି ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 2309/1986 ।

ଦେୱାନୀ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 3447/1984 ରେ ପଞ୍ଜାବ ଏବଂ ହରିୟାଣା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 7.8.84 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ କେ.କେ. ମୋହନ ଏବଂ ସୁଶ୍ରୀ ସ୍ମିତା ମୋହନ ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସର୍ବେଶ ବିସାରିଆ, ନିଧି ବିସାରିଆ ଏବଂ ଏସ୍.କେ. ବିସାରିଆ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ନିମ୍ନଲିଖିତ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା:

ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନକୁ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ଖାରଜ କରି ଦେୱାନୀ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 3447/84 ରେ ପଞ୍ଜାବ ଏବଂ ହରିୟାଣା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଦୁଇଜଣିଆ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଖଣ୍ଡପୀଠଙ୍କର ଅଗଷ୍ଟ 7, 1984 ର ଆଦେଶରୁ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆବେଦନ ।

ସ୍ୱୀକାରଯୋଗ୍ୟ ଭାବରେ ଆବେଦନକାରୀ-ଭଡ଼ାଟିଆ ଗତ 50 ବର୍ଷ ଧରି ପରିତ୍ୟକ୍ତ ଜମିର ଦଖଲରେ ଥିଲେ । ଚୁକ୍ତିନାମା ଅନୁଯାୟୀ, ସେ ଜମି ମାଲିକଙ୍କୁ ଉତ୍ପାଦନର ଏକ ତୃତୀୟାଂଶ ଦେବାକୁ ଉତ୍ତରଦାୟୀ । ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ସାଧାରଣ କ୍ଷମତାପତ୍ର ଅଧିକାରୀ (ଜିପିଏ) ବୋଲି ଦାବି କରୁଥିବା ଉତ୍ତରଦାତା ପଞ୍ଜାବ ଜମି ଅଧିକାର ସୁରକ୍ଷା ଅଧିନିୟମ, 1953 (ସଂକ୍ଷେପରେ, 'ଅଧିନିୟମ') ର ଧାରା 9 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀ ନିବେଦନ କରିଥିଲେ ଯେ ସେହି ବର୍ଷ ଫସଲ ନଷ୍ଟ ହେବା କାରଣରୁ 1978 ମସିହାରେ ରବି ଫସଲ ବ୍ୟତୀତ ସେ ସମସ୍ତ ବର୍ଷ ପାଇଁ ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି; ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ସାଧାରଣ କ୍ଷମତାପତ୍ର ଅଧିକାରୀ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖିଥିବାରୁ ସେ କୌଣସି ରସିଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁନଥିଲେ । ପ୍ରାଥମିକ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକାର କରିବା ପରେ ଯେ ସେ 1978 ବର୍ଷ ପାଇଁ ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନ କରିନାହାଁନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ବହିଷ୍କାର କରାଯିବା ଉଚିତ । ଏହି ଆବେଦନକୁ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଭାବେ ଖାରଜ କରିଦିଆଯାଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସମସ୍ତ ଯୁକ୍ତି ଶୁଣିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ପୁନାରୀକ୍ଷଣରେ ତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇଛି । ଯେପରି ପୂର୍ବରୁ କୁହାଯାଇଛି, ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନକୁ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା, ତେଣୁ, ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଶ୍ରୀ କେ.କେ. ମୋହନ ମତବ୍ୟକ୍ତ କରିଛନ୍ତି ଯେ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ମତ ଆଇନରେ ସଠିକ୍ ନୁହେଁ । ଯେହେତୁ ସେ ନିୟମିତ ଭାବରେ ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନ କରିଆସୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହାର ଦେୟର ପ୍ରମାଣ ଭାବରେ ରସିଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର କୌଣସି ଅଭ୍ୟାସ ନଥିଲା, ଆବେଦନକାରୀ ସଚ୍ଚୋଟ ବିଶ୍ୱାସରେ ଥିଲେ ଏବଂ ଜମି ମାଲିକଙ୍କଠାରୁ ରସିଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନଥିଲେ । ଭଡ଼ାଟିଆ ଖୋଲାଖୋଲି ଭାବେ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଯେ 1978 ମସିହାରେ ଫସଲ ନଷ୍ଟ ହେବା କାରଣରୁ

ସେ ଫସଲର ଅଂଶ ପରିଶୋଧ କରିପାରିନଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ସେ ତାହା ହିଁ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଆହୁରି ଯୁକ୍ତି ହେଉଛି ଯେ ପଞ୍ଜାବ ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ୱ ଅଧିନିୟମ, 1887 ର ଧାରା 70 ସହିତ ପଠିତ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 9 (a) ଅନୁଯାୟୀ, ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ଜମିର ଉନ୍ନତି ପାଇଁ କ୍ଷତିପୂରଣ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ଭଡାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ଆବେଦନ ଉପରେ, ଯଦି ଏହା ସ୍ଥିର ନହୁଏ ଏବଂ ଉନ୍ନତିର ମୂଲ୍ୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଏବଂ ପରିଶୋଧ ନହୁଏ, ତେବେ ସେ ବିସ୍ଥାପନ ପାଇଁ ଦାୟୀ ନୁହଁନ୍ତି ତେଣୁ, ବିସ୍ଥାପନର ଆଦେଶ ମଧ୍ୟ ଅବୈଧ ।

ତେଣୁ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି, 1978 ମସିହା ପାଇଁ ଭଡ଼ା ପଇଠ କରିବାରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଖିଲାପ ଯୋଗୁଁ ତାଙ୍କୁ ପରିତ୍ୟକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିରୁ ବହିଷ୍କାର କରାଯିବା ଯଥାର୍ଥ କି? ଏହା ଆମ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଅଣାଯାଇଛି ଯେ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ସାଧାରଣ କ୍ଷମତାପତ୍ର ଅଧିକାରୀ ମରିଯାଇଥିଲେ ଏବଂ ଆଇନଗତ ପ୍ରତିନିଧିମାନେ ପ୍ରତିଷ୍ଠାପିତ ହୋଇନାହାଁନ୍ତି; ତେଣୁ ଆବେଦନକୁ ରଦ୍ଦ କରାଯାଇଛି । ଏହା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଛି ଯେ ଯେହେତୁ ମୁଖ୍ୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା କ୍ଷମତା ଆଧାରରେ ସାଧାରଣ କ୍ଷମତାପତ୍ର ଅଧିକାରୀ ଦ୍ୱାରା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଆରମ୍ଭ କରାଯାଇଥିଲା, ତେଣୁ ଏହି ମାମଲା ସର୍ବଦା କେବଳ ମୁଖ୍ୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ତରଫରୁ ବିଚାର କରାଯିବ । କେବଳ ଏଜେଣ୍ଟଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ତାଙ୍କ ଆଇନଗତ ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କୁ ନଥିରେ ଅଣାଯିବା ଏବଂ ନୋଟିସ୍ ଦେବା ବିନା ସମାଧାନ ରାସ୍ତାରେ କୌଣସି ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ସୃଷ୍ଟି କରେ ନାହିଁ । ଓକିଲଙ୍କ ବିବୃତି ଅନୁଯାୟୀ, ଜମି ମାଲିକ ତାଙ୍କ ଚିଠିପତ୍ରର ଉତ୍ତର ଦେଇନଥିଲେ । ଏହି ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଉପରେ, ଆମେ ଭାବୁଛୁ ଯେ ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ସାଧାରଣ କ୍ଷମତାପତ୍ର ଅଧିକାରୀ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିବା କାରଣରୁ ମାମଲାକୁ ଆଉ ସ୍ଥଗିତ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ ।

ଯେହେତୁ ଆବେଦନକାରୀ ଗତ 50 ବର୍ଷ ଧରି ଭଡ଼ାଟିଆ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ଫସଲର ଅଂଶ ପ୍ରଦାନ କରିବାରେ କେବେ ବି ଖିଲାପ କରିନାହାଁନ୍ତି, ତେଣୁ 1978 ପାଇଁ ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନ କରିବାରେ ସେ ଖିଲାପ କରିବାର ସମ୍ଭାବନା ନାହିଁ । ସାଧାରଣ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ମାନବ ଆଚରଣ ଦର୍ଶାଏ ଯେ ସେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ମୁଖ୍ୟ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଏଜେଣ୍ଟଙ୍କୁ ରାଶି ପ୍ରଦାନ କରିଥିବେ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଏକ ସ୍ୱୀକୃତଯୋଗ୍ୟ ସ୍ଥିତି ଯେ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିବା ପରେ ତିନି ବର୍ଷ ପାଇଁ ସେ ଉତ୍ତରଦାତା ସାଧାରଣ କ୍ଷମତାପତ୍ର ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନ କରିସାରିଥିଲେ । ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିଥାଏ; ଆବେଦନକାରୀ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ 1978 ବର୍ଷର ଭଡ଼ା ମଧ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି କି? ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଏବଂ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ମାନବ ଆଚରଣକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିପିବଦ୍ଧ କରାଯାଇଥିବା ନିଷ୍କର୍ଷ ବଜାୟ ରଖିବା ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ, ସାଧାରଣତଃ, ଭଡ଼ାଟିଆ ଜମିଦାରଙ୍କ ଠାରୁ ଭଡ଼ା ରସିଦ ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ ଦାବି କରିବେ ବୋଲି ଆଶା କରାଯାଏ ନାହିଁ । ସର୍ବୋପରି, ଏହା ଜମି ମାଲିକ ଏବଂ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସର ସମ୍ପର୍କ, ଯଦି ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଚୁକ୍ତି ନଥାଏ । ଏହି ମାମଲାରେ, ଫସଲ ଅମଳ ପରେ, ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଏଜେଣ୍ଟଙ୍କୁ ଫସଲର ଅଂଶ

ମାଧ୍ୟମରେ ଦେୟ ଦେବାର ଏକ ସାଧାରଣ ଅଭ୍ୟାସ ଥିବା ପରି ମନେହୁଏ । ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଫସଲର ବିଫଳତା ହେତୁ ଆବେଦନକାରୀ 1978 ବର୍ଷ ପାଇଁ ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନ କରିବାରେ ଖିଲାପ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ଷରେ ତାହା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ବୋଲି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ସଠିକ୍ ନୁହେଁ । ସେ ବିସ୍ଥାପନ ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହଁନ୍ତି । ଏହି ବିପରୀତ ତଥ୍ୟ ଆଇନ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଉପଯୁକ୍ତ ନୁହେଁ । ପ୍ରାଥମିକ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଏବଂ ପୁନରୀକ୍ଷଣ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିପିବଦ୍ଧ କରାଯାଇଥିବା ନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ ନକରି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆଇନର ସ୍ପଷ୍ଟ ତ୍ରୁଟି କରିଛନ୍ତି । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ, ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରଶ୍ନ ଭିତରକୁ ଯିବା ଅନାବଶ୍ୟକ ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଛି ଯେ ଏହି ଅଦାଲତରେ ଆବେଦନର ବିଚାରାଧୀନତା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ, ଆବେଦନକାରୀ ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନ କରିବାରେ ଖିଲାପ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଭଡ଼ା ଜମା କରିନଥିଲେ । ଏହା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଛି ଯେ ଆବେଦନକାରୀ 1996 ବର୍ଷର ଭଡ଼ା ମଧ୍ୟ ଜମା କରିଛନ୍ତି । ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହେବ ଯେ ଦାବି କରାଯାଇଥିବାପରି ଆବେଦନକାରୀ-ଭଡ଼ାଟିଆ ଫସଲ ଆକାରରେ ଏକ ତୃତୀୟାଂଶ ଭାଗର ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନ କରିବାରେ ଅବହେଳା କରିନାହାଁନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଛି ଯେ, ପୂର୍ବରୁ ତିନି ଥର ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ସାଧାରଣ କ୍ଷମତାପତ୍ର ଅଧିକାରୀ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ସ୍ୱତଃପ୍ରବୃତ୍ତ ଆଧାରରେ ବହିଷ୍କାର କରିବା ପାଇଁ ବିଫଳ ପ୍ରୟାସ କରିଥିଲେ । ତେଣୁ, ଏହା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ଯେ ସେ ଖିଲାପ କରିବେ । ତେଣୁ, ଏହା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିବ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଏଜେଣ୍ଟଙ୍କୁ ନିୟମିତ ଭାବରେ ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନ କରି ନିଜର ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ଅଧିକାର ବଜାୟ ରଖିବା ପାଇଁ ସଚ୍ଚୋଟତାର ସହ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ ।

ତଦନୁସାରେ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି । କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚ ନାହିଁ ।

ଟି.ଏନ୍.ଏ. ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:

ସୁବୋଧ ରାଉତ,
ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ),
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।